

som maaskee er af mindre Vigtighed, men som dog er af nogen Betydning. § 3 staaer der, „hvor den de geistlige Embeder tilslagne Tiende er fastsat til Ydelse af Korn in natura, bliver denne Ydelse, i beregnet Opmaal, o. s. v.“ Nu er det vel sandt, at Forordningen af 1698 bestemmer Opmaal af Tiende og Landgilbe, men jeg troer ogsaa, at det er en saa gammel og forældet Bestemmelse — nærmest begrundet paa, at Kornet i den Tid var af mindre god Kvalitet — at den ikke er passende til vor Tid, hvor Kornet er langt bedre i Kvalitet. Men man maa ogsaa see hen til de forskjellige Tiendeaccorder, der ere afsluttede, og da troer jeg, at Bestemmelsen, som den her er, ikke vil finde Anvendelse paa alle Tiendeaccorder. Thi det er mig bitterligt, at der er afsluttet Accorder med Strygemaal, hvor Kornet, Rug, Byg og Havre, er bestemt til en vis Vægt. Hvor det er Tilfældet, staaer det mig uklart, om ikke Vægten der kan træde istedetfor, og om dette Opmaal alligevel kan fordrøes. Det var blot dette, jeg vilde henvende Opmærksomheden paa, og jeg kunde ønske, at den høitærede Minister vilde udtale sig, om denne Lovbestemmelse endnu kan anses gjældende eller passende, eller om Ministeren ikke kunde finde det hensigtsmæssigt at sætte denne Bestemmelse ud af Kraft ved et lille Lovforslag.

Kirke- og Underviisningsministeren: Den Bestemmelse, som findes i § 3 om Opmaal, har ganske rigtig, som den sidste ærede Taler yttrede, sin Begrundelse i en gammel Bestemmelse i Frdng. 10. Jan. 1698, Cap. 4, § 9, og det er altsaa gyldigt for alle de Tiendeaccorder, der ere indgaaede før 14de April 1852; thi Forordningen af denne Dato hævede Bestemmelsen om Opmaal for de Accorder, der vilde blive indgaaede efter den Tid. Jeg antager imidlertid, at det er en Selvfølge, at forsaavidt det i Tiendeforeningerne er fastsat, at det skal være med Strygemaal eller efter en vis Vægt, at da den almindelige Bestemmelse om Opmaal er forandret ved det, der særlig er vedtaget i de approberede Tiendeforeninger, altsaa det, at denne Bestemmelse er optaget her, gjør ingen Forandring i de indgaaede Tiende-

foreninger, den søger kun at opretholde dem. Jeg tilstaaer iøvrigt, at man gjerne kan lade denne Bestemmelse gaae heelt ud. Jeg antager det for en Selvfølge, at ved de Tiendeforeninger, der ere indgaaede før 1852, maa det behandles overeensstemmende med deres Indhold og de særlige Forhold, der fulgte netop af Forordningen af 10de Januar 1698. Derimod vilde jeg finde det meget lidet hensigtsmæssigt at tilintetgjøre denne Bestemmelse om Opmaal for indgaaede Accorder, for hvilke det laa til Grund, at dette Opmaal skulde leveres; naar en Tiendeforening er indgaaet, og naar man fra begge Sider er udgaaet fra den Forudsætning, at der skulde være Opmaal, forekommer det mig, at det vilde være urigtigt fra Lovgivningsmagtens Side at gjøre nogen Forandring deri.

Den ærede 3die Landstingsmand for 8de Krebs (Nørgaard) har, forekommer det mig, ikke rigtig opfattet § 3. § 3 gaaer ikke ud paa at sætte Opmaalet ned ved de allerede afsluttede Contracter. Jeg forstod ham saaledes, som om han kunde finde det hensigtsmæssigt, at man brugte denne Leilighed til at nedsette Tienden der, hvor den antoges at være sat høit, men da var det Uret, at man ikke gif ind paa at forhøje Tienden, hvor den var ansat for lavt, og det er sikkert nok, at den mange Steder er ansat overordentlig lavt. Men ved begge Fremgangsmaader vilde man komme i Strid med, hvad der er vedtaget og fastsat ved tidligere Love. Det er Noget, som der formeentlig aldeles ikke kan være Tale om. Han yttrede samtidig dermed, om der ikke kunde være Tale om en Afløsning af Tienden. Denne Lov forekommer mig ikke at være Stedet, hvor et saadant Spørgsmaal kunde forhandles. Det maatte formeentlig behandles i langt større Almindelighed, og der maatte da derunder indbrages ikke alene Præstetiende, men ogsaa Konge- og Kirketiende. Den ærede Rigsdagsmand meente, at Menighedernes Samtykke skulde være fornødent for at tilveiebringe den her foreslaaede Forandring. Dette stemmer overeens med, hvad en anden æret Rigsdagsmand (F. Nielsen) har yttret om, at mindst $\frac{2}{3}$ af Yderne skulde give deres Samtykke. Jeg er bange for, at det imidlertid vilde gjøre Reformens Gjennem-